

В. Котко, президент Енергетичної асоціації України:

«Нинішню редакцію Енергетичної стратегії України затверджено майже шість років тому. Стратегія розроблялася провідними академічними інститутами й базувалася на ґрунтовному аналізі стану економіки в цілому й енергетичної сфери на той час. Вона вперше визначила можливі шляхи забезпечення зростаючих потреб економіки й поступового наближення України до європейських норм і стандартів ефективності використання енергоресурсів.

<...> Зміна ситуації на світових ринках енергоносіїв та у світовій і вітчизняній економіках породжує нові проблеми, які треба вирішувати шляхом коригування планів розвитку галузі. За цих умов ряд концептуальних положень Енергетичної стратегії потребує переосмислення й істотного уточнення.

<...> Надзвичайно важливе питання, недостатньо опрацьоване в чинній Енергетичній стратегії, – це оптимальне співвідношення різних генерацій у виробництві електроенергії. Вирішуючи його, необхідно враховувати стартові позиції, а також недоліки й переваги кожного з видів генерації: залежність від зовнішніх джерел постачання енергоресурсів, екологічні, технологічні й цінові показники, їх можливу динаміку тощо. Лише на цій основі можна оптимізувати частку кожного виду генерації в загальному обсязі виробництва електроенергії. І, що не менш важливо, відпрацювати механізми забезпечення намічених співвідношень.

<...> В оновленій Стратегії було б доцільно:

а) посилити роль і збільшити частку гідроенергетики в енергобалансі за рахунок повного освоєння наявного гідропотенціалу як великих, так і малих річок, що забезпечить її питому вагу в загальному виробництві електроенергії на рівні 15–18 %. З цією метою до 2030 р. необхідно ввести до 3000 МВт потужностей на ГЕС і МГЕС та до 3500 МВт на ГАЕС;

б) істотно скоригувати в напрямі реалістичності розділи Стратегії, де сформульовано перспективи розвитку атомної енергетики. При цьому атомна енергетика, з урахуванням її цінових й екологічних переваг, за всіх умов повинна розглядатися на довгострокову перспективу як становий хребет усього електроенергетичного комплексу України;

в) з урахуванням усіх “за” і “проти” збільшити частку альтернативної енергетики до 10 % загального виробництва електроенергії. У чинній Стратегії цей показник є неприпустимо низьким (дещо більше 1 % до 2030 р.) – тоді як у країнах ЄС ставиться завдання до 2020 р. досягти показника у 20 %, а окремі з них уже давно перейшли цей рубіж.

Навіть набагато реалістичніші плани щодо модернізації теплової

генерації й мереж і більш скромні, ніж це передбачено чинною Стратегією, перспективи розвитку ядерної енергетики вимагатимуть колосальних інвестицій, які можна залучити винятково за умови практичної реалізації програми реформ в енергетиці. <...> Тільки тоді можна сподіватися на успішний розвиток енергетичної галузі й розраховувати на її стабільну роботу в довгостроковій перспективі» *(Реформування електроенергетичного сектору України: стан і перспективи (заочний круглий стіл) // Національна безпека і оборона. – 2012. – № 6. – С. 49).*